

Kapitel 10 – Valby, Danmark

Mads lå lysvågen på madrassen i Lisas værelse. Daworo havde talt til dem fra flammerne. Han kunne næsten ikke fatte det. "Nogle gange skal man stole på sin fantasi – og magien," havde Poul sagt, mens han så eftertænksomt på Mads og Lisa.

Mads tænkte på dengang, han havde stået i cykelskuret med sin Harry Potter kappe og råbt "Alohomora" for at få døren op. Hans familie havde været flad af grin, og hans mor havde senere meget alvorlig sagt, at han skulle passe på, at fantasien ikke løb af med ham.

"Så er det tid til ekspedition mona-abe," lød Pouls hviskende stemme. Mads satte sig fortumlet op. Han måtte alligevel have sovet. Lisa var ved allerede ved at tage sin jakke på. Mads skyndte sig op. Det lykkedes dem at liste ned af trappen og ud på vejen. Morfar havde parkeret sin bil lidt væk. Det var klogt tænkt, for det var en gammel øse, der larmede temmelig meget, når han startede den.

"Hvordan kommer vi egentlig ind uden at blive opdaget?" Mads havde siddet længe med spørgsmålet på læberne. Lisa smilede og kiggede også på sin morfar. "Ja, morfar – hvordan har du tænkt dig at komme over hegnet?" Hun fnisede lidt ved tanken. "Jeg håber, I huskede gummistøvlerne," brummede Poul. "Vi skal igennem et hul i hegnet i Frederiksberg Have, som ligger ved siden af Zoologisk Have. Det er lige ved elefanternes vandhul. Jeg håber, de sover godt." Mads måbede. Gennem elefanternes vandhul – han var godt nok sej, Lisas morfar.

De vadede forsigtigt gennem vandet. Det var buldermørkt. Poul havde slukket pandelampen for ikke at vække elefanterne. "Jeg tror, vi kan komme op på stien her," hviskede han. Mads og Lisa nikkede. "Jo, her er det." Poul lod pandelampen lyse et par sekunder, så de kunne se hullet i rækværket. De klemte sig igennem alle tre. "Så skal vi bare finde abehuset."

De gik stille gennem Zoologisk Have. Mads kunne mærke sit hjerte banke hårdt gennem den tykke jakke. Så var de fremme. "Prøv at sige noget til den, det er jer, der kender den," sagde Poul. Mads skubbede til Lisa. Hun lænede sig lidt frem. "Hallo, lille abe – kom frem. Vi ved, hvordan du kan komme hjem." Hendes stemme var helt blød. De ventede. "Kom, vi er her," prøvede hun igen. Mads gav et forskrækket udbrud fra sig, da aben sprang direkte ned på hans skulder. "Hej, vi skal bruge et hår fra dit hoved," sagde Lisa og klappede aben på hovedet. "Tager I mig med?" Abens stemme var helt lys. "Nej, det går ikke," svarede morfar. "Så kan Daworo måske ikke finde dig. Det skal nok gå, bare rolig. Jeg tager et hår fra dit hoved nu." Morfar lagde håret ned i en lille pose og stak den i lommen. "Vi må se at komme tilbage," sagde han.

Aben bøjede hovedet. Dens øjne lyste i mørket. "Vi ses," sagde den og forsvandt.

